

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 396/2016
20.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Д., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. И.Ч., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1 К бр. 167/15 од 15.10.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж бр. 7/16 од 25.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 20.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Д., адв. И.Ч., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1 К бр. 167/15 од 15.10.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж бр. 7/16 од 25.01.2016. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачке 8) и 9) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу 1 К бр. 167/15 од 15.10.2015. године окривљени Б.Д., оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка оштећеном у износу од 196.000,00 динара и судски паушал у износу од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж бр. 7/16 од 25.01.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1 К бр. 167/15 од 15.10.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж бр. 7/16 од 25.01.2016. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Б.Д., адв. И.Ч., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 485. став 2. ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке, па је у седници већа размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачке 8) и 9) ЗКП је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 485. став 2. ЗКП, док у образложењу захтева указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачке 8) и 9) ЗКП, наводима да правноснажним пресудама није потпуно решен предмет оптужбе – члан 438. став 1. тачка 8) ЗКП, те да је истима и оптужба прекорачена – члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

С тим у вези у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног се наводи да је првостепени суд окривљеног Б.Д. огласио кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и поред чињенице да је оптужним предлогом оштећеног као тужиоца окривљеном стављено на терет извршење два кривична дела и то: кривично дело угрожавање опасним оруђем при тучи и свађи из члана 124. став 1. у стицају са кривичним делом угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, чиме је повредио одредбу члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП.

Поред тога, у оптужном предлогу нису наведени елементи свести окривљеног, насупрот изреци првостепене пресуде у којој суд наводи да је окривљени предметно кривично дело извршио са директним умишљајем, што значи да је суд окривљеног огласио кривим и осудио за тежи облик предметног кривичног дела, чиме је повредио и одредбу члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно прекорачио оптужбу.

Истакнути наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног не могу се прихватити као основани, јер је по оцени Врховног касационог суда у конкретном случају предмет оптужбе у потпуности решен, а нема ни прекорачења оптужбе.

Наиме, имајући у виду чињеницу да суд није везан правном квалификацијом кривичног дела датом у оптужном акту, те да се из списка предмета – оптужног предлога оштећеног као тужиоца утврђује да је за оба кривична дела дат исти чињенични опис, то правилно првостепени суд закључује да кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ конзумира кривично дело угрожавања опасним оруђем при тучи и свађи из члана 124. став 1. КЗ, због чега се у конкретном случају ради о једном кривичном делу и то кривичном делу угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ за које је окривљеног и огласио кривим.

Такође, не стоје ни наводи захтева да је у конкретном случају суд прекорачио оптужбу и тиме учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер из списка предмета – жалбе коју је пуномоћник оштећеног као тужиоца изјавио дана 15.01.2013. године произилази да је између осталог измењен и оптужни предлог, тако што је у истом наведен умишљај као битан елемент кривичног дела и то наводима да је окривљени дана 28.01.2012. године „са умишљајем угрозио оштећеног...“, а Апелациони суд у Крагујевцу решењем Кж2 175/13 од 23.01.2013. године указао првостепеном суду да током поступка треба сам да утврди елементе који су изостављени и који чине биће предметног кривичног дела. Према томе како је у измењеном оптужном предлогу од 15.01.2013. године наведено да је окривљени кривично дело извршио са умишљајем, то не стоје ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП на које се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Како је на наведене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачке 8) и 9) ЗКП, бранилац окривљеног указивао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе на странама 3 и 4. образложења своје пресуде дао разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује.

Врховни касациони суд је из напред изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одбио као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачке 8) и 9) ЗКП.

Надаље у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног како то из образложења захтева произилази указује се и на повреду одредбе члана 451. ЗКП наводима да другостепени суд испитује пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби.

Истакнути наводи захтева за заштиту законитости о повреди члана 451. ЗКП, по оцени Врховног касационог суда нису дозвољени законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, сходно члану 485. став 4. ЗКП, у коме су таксативно набројани разлози због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, због чега је

Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у том делу одбацио као недозвољен, сходно одредби члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је сходно одредби члана 490. и 491. ЗКП одбио као неоснован захтев браниоца окривљеног у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачке 8) и 9) ЗКП, док је исти захтев у осталом делу сходно члану 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.